

μένων, Φερεκύδης υἱὸς ὁ Σύριος γῆν ἔλεξε πάντων εἶναι ἀρχὴν
καὶ σοιχείου θάλης δὲ ὁ Μιλήσιος ὕδωρ. Ἀναξίμανδρος δὲ ὁ ἀ-
κυσῆς τέτρα τὸ ἀπειρον. Ἀναξίμενης δὲ καὶ Ἰδαῖος ὁ Ἰμεραῖος,
καὶ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, καὶ Ἀρχέλαος ὁ Ἀθηναῖος, Σω-
κράτης δὲ καθηγητής, καὶ κατ' ἐνίς ὁ Ἡράκλειτος τὸν αἶρα.
Ἰππασος δὲ ὁ Μελαποντινὸς καὶ κατ' ἐνίς Ἡράκλειτος,
πῦρ.

§. VI. Detur itaque hoc mihi, vel Sexto potius, fuisse
nonnullos qui ignem, fuisse alios qui aerem summum principium,
vel primam rerum naturalium causam ab Heraclito credi existi-
maverint. Ast unde quaeso illud discrimen? an male sibi ipsi con-
stare Heraclitum dicemus, modo sic modo aliter sentientem?
verum hoc credere nos haud finit summum ingenii acumen &
ἁρμονιότης, quam passim non vulgus, atque inaneis, ut Lucretius
calumniatur, in eo mirati sunt: Qui omnibus aliis, ut Epicuri
fui laudibus inferviat iniquus, ita de Heraclito nostro ceci-
nit:

Lucret. L.I.
v. 640.

*Clarus ob obscuram linguam magis inter inaneis,
Quam de graveis inter Grajos, qui vera requirunt.
Omnia enim stolidi magis admirantur, amantque
Inversis quae sub verbis latitantia cernunt.
Veraque constituunt, quae belle tangere possunt
Aureis, et lepidis quae sunt fucata sonore.*

Sed gravissimi inter Grajos, ipseque flos Graecorum sapientum,
imo ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Quid igitur? ob-
scuritatis ejus dissensum hunc tribuemus? isti quidem omnino,
uti ego existimo, rectius, quam cuiquam alteri causae. Ast quo-
modo nodum hunc tandem expediemus? & quinam anguli ad-
eundi erunt atque recessus, genuinam mentem ejus perquisituris?
Mihi quid de ea re venerit in mentem, exponam ingenue, suo
sensu alios facile abundare passurus. Nec aerem itaque nec i-
gnem, quem nos vulgo appellamus, pro principio Heraclitum
habuisse statuo, sed minimas quasdam atque indivisibiles parti-
culas sive ramenta, in continuo motu positas, atque celerrime a-

Laert. L. II.
Segm. 22.
conf. L. IX.
Segm. 6, 15.
blem. Al. Str.
II. p. 362.